

O jednotě mezi námi

Základ kázání: **1. Korintským 1:10-18**

1. čtení: Matouš 4:12-23

¹⁰ *Prosím vás, bratří, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení.* ¹¹ *Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratří, že jsou mezi vámi spory.* ¹² *Myslím tím to, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu.* ¹³ *Je snad Kristus rozdělen? Což byl Pavel za vás ukřižován? Nebo jste byli pokřtěni ve jméno Pavlovo?* ¹⁴ *Děkuji Bohu, že jsem nikoho z vás nepokřtil kromě Krispa a Gaia;* ¹⁵ *tak nemůže nikdo říci, že jste byli pokřtěni v moje jméno.* ¹⁶ *Pokřtil jsem i rodinu Štěpánovu. Jinak už nevím, že bych byl ještě někoho pokřtil.* ¹⁷ *Kristus mě totiž neposlal křtít, ale zvěstovat evangelium, ovšem ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu.* ¹⁸ *Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.*

I. JSOU SPORY MEZI KŘESŤANY NORMÁLNÍ?

Milí bratři, milé sestry,

narodil jsem se před 38 lety. Moje maminka, dcera evangelického faráře, mě nechala pokřtít v evangelickém kostele. Kmotrem se mi stal můj strýc, také syn evangelického faráře a presbyter jednoho našeho sboru. Tím se ze mě stal evangelík. Tímto způsobem jsem vstoupil do početné a široké rodiny protestantských církví. Církví, které se dlouhá staletí složitě a bolestně formovaly často tím způsobem, že se vymezovaly na jedné straně vůči Římu, na straně druhé vůči různým probuzeneckým směrům. Do rozdělené církve Kristovy jsem se tedy narodil. Stejně jako vy.

V průběhu dospívání jsem často hrdě říkával, že jsem evangelík. A když se mě třeba spolužáci ve škole zeptali, co to znamená, odpovídal jsem: *To znamená, že nejsem katolík.* Katolíci přece uctívají pannu Marii a svaté. A kostely mají vyzdobené – na rozdíl od nás. Víc jsem o nich nevěděl. Ale toto minimum mně stačilo k tomu, abych si gratuloval, že jsem lepší než oni.

Rok od roku jsem byl ale citlivější i na spory uvnitř protestantského tábora. I mezi protestanty leží hluboké příkopy, které se dlouho kopaly. Třeba: Měl jsem strach z adventistů! Sice jsem o nich věděl pouze to, že se scházejí v sobotu k bohoslužbám a nejedí vepřové maso, ale měl jsem jasno: *Jsou to sektáři.* Protože jsem se však zamiloval do adventistky, mojí budoucí ženy, musel jsem tyto podivné křesťany alespoň trochu brát na milost.

Když se ze mě stal aktivní mládežník a novopečený student teologie, začal jsem silněji vnímat i rozkoly mezi bratry a sestrami v našem oderském společenství. V mém mateřském sboru. Nebyl to nijak zvlášť veliký sbor. A přesto se těch pár lidí mezi sebou často hádalo a přelo. V zásadě to jiskřilo mezi charismatiky a tradičními evangelíky. Šlo o taková ta klasická sporná témata: *Jak mají vypadat bohoslužby? Jaké písně máme zpívat? Může kazatel číst modlitbu z papíru, nebo se má modlit spontánně? Nebo: Jsou starší lidé ve sboru skutečně věřící? Mají Ducha svatého, když nemluví jazyky a nezvedají ruce při chválách? A naopak: Nejsou ti naši mladí úplně pošahání?* Jako mládežník jsem tíhnul spíš k té charismatické skupině. A často jsem neměl dobrého slova pro tradiční evangelickou zbožnost.

To se změnilo až v průběhu studia teologie. Tam jsem naopak přičichl k zápasům a problémům, které se mi do té doby v malých Odrách vyhýbaly. Byly to spory mezi liberály a konzervativisty. Všiml jsem si přitom, jak moc je naše Českobratrská církev evangelická rozdělená. A že do velké míry za to můžou faráři a faráčky. No, já jsem se na čas uchýlil do tábora liberálů. A tak jsem se přirozeně díval spatra na ty, kteří o otázkách víry smýšleli tradičně, konzervativně. Dokonce i na faráře, kteří mě v předchozích letech vedli a formovali můj duchovní život. V té době jsem je měl za tmáře a zpátečníky.

Ted' malá vsuvka z vikariátu: Zázitek z mého prvního vyučování náboženství ve škole. Jeden prvňáček se ke mně naklonil a s velikou důležitostí pronesl: *Pane faráři, dneska jsem zmlátil spolužáka. On si to zasloužil. Je to katolík.*

No, a v Přerově, na svém prvním sboru, jsem chtěl být farářem pro všechny lidi. Proto jsem nelibě nesl, když se ve sboru bratři a sestry mezi sebou navzájem očerňovali a pomlouvali. Tradiční evangelíci, charismatici a liberálové. Občas všichni proti všem. A občas všichni společně proti katolíkům. Shrnuto, podtrženo: Nejednota, kam se jen podíváte! Sváry, rozkoly, hádky a spory mezi křesťany uvnitř sborů, mezi sbory církve, mezi církvemi.

Bratři a sestry, víte, co je na tom nejsmutnější? Že jsme si na to zvykli. Že jsme si zvykli na to, že Kristova církev je rozdělená. Přijde nám to vlastně úplně normální. Tak to přece prožívali naši předkové. Tak to prožíváme my – od narození až do smrti. Navíc to vidíme v naší společnosti, na každém rohu.

Moje víra se formovala tím, že nejsem jako ti druzí. Že žiji jinak. Mluvím jinak. Myslím jinak. Navíc: *Jsem přece protestant, ne?* Přece musím s druhými nesouhlasit, vymezovat se vůči nim, povyšovat se nad ty, kteří jsou mimo. A dávat se dohromady jen s těmi, kteří říkají to co já a myslí stejně jako já. Uvědomuji si, že jsem za svůj „krátký“ život přiložil mnoho polínek do ohně svárů mezi křesťany. Že jsem velkou měrou přispěl k tomu, aby se lidé mezi sebou přeli, hádali a neměli se rádi. A opravdu mě to mrzí.

II. SPORY MEZI KŘESŤANY JSOU BĚŽNÉ, ALE NEJSOU NORMÁLNÍ!

Milí bratři, milé sestry, to jistě není cíl Pána církve: Aby jeho tělo bylo roztrhané a rozervané. Pán Ježíš chce mít církev vnitřně jednotnou. To nám dnes dosvědčuje apoštol Pavel. Ten křesťanům v Korintu píše:

- ⁴ *Stále za vás Bohu děkuji pro milost Boží, která vám byla dána v Kristu Ježíši;* ⁵ *on vás obohatil ve všem, v každém slovu i v každém poznání.* ⁶ *Neboť svědectví o Kristu bylo mezi vámi potvrzeno,* ⁷ *takže nejste pozadu v žádném daru milosti a čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus.* ⁸ *On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni.* ⁹ *Věrný je Bůh, který vás povolal do společenství se svým Synem, naším Pánem Ježíšem Kristem.*

Pavel tedy nejprve zdůrazní jednotu mezi tamními křesťany. To, co je všechny spojuje. Toho, který je všechny sjednocuje: Pána Ježíše Krista, který je zdrojem milosti, moudrosti, moci a podpory pro každého křesťana zvlášť, ale tím víc pro všechny křesťany dohromady. Pán Ježíš z nás učinil rodinu. Boží rodinu! Rodinu bratrů a sester, kteří čerpají sílu pro svůj život ze stejného pramene.

A teprve až poté, co apoštol podtrhne jednotu křesťanů v Ježíši Kristu, opře se Pavel do korintských a vyčítá jim jejich faktickou a hříšnou nejednotu.

- ¹⁰ *Prosím vás, bratři, pro jméno našeho Pána Ježíše Krista, abyste všichni byli svorní a neměli mezi sebou roztržky, nýbrž abyste dosáhli plné jednoty smýšlení i přesvědčení.*

On je „prosí“. Nebo „napomíná“, či „vybízí“. I tak bychom to řecké sloveso mohli přeložit. Prosí je, aby mezi sebou obnovili jednotu. Aby k sobě opět přirostli. Aby znovu začali k sobě v lásce srůstat. Protože Kristus nemá dvě, tři, deset, tisíc těl. Má jen jedno tělo: Svou církev, do které my všichni patříme.

Dále: Pavel je dvakrát oslovuje „bratři (a sestry)“. Už v tom samotném oslovení jim připomíná, že jsou jedna veliká Boží rodina. Apoštol tedy používá stejnou metodu, jaké užívají rodiče, když jsou nešťastní ze svých rozhádaných dětí. *Děcka, nehádejte se! Vždyť jste sourozenci!* Pavel je duchovním otcem korintských křesťanů. Proto ho tak trápí, že se mezi sebou dohadují. Jen si všimněte: Odkud se Pavel dozvěděl, že mezi korintskými křesťany to skřípe?

- ¹¹ *Dověděl jsem se totiž o vás z domu Chloé, bratři, že jsou mezi vámi spory.*

Pavel o těch problémech ve sboru buď četl, nebo slyšel od určitých lidí. Apoštol tedy nebyl přímým svědkem jejich sporů. On nezažil na vlastní kůži, že by lidé na sebe ve shromáždění křičeli. On mezi nimi nežil tak dlouho, aby slyšel, jak se mezi sebou pomlouvají, vzájemně se shazují a jeden druhého přehlíží. On o tom jen slyšel. Nebo jen četl. A stejně mu to působí velikou bolest.

Co teprve, kdyby v tom společenství žil a na vlastní oči by se přesvědčil o bojích, které mezi sebou vedli? Pavel je z toho, co se k němu doneslo, špatný. Velice ho to mrzí. A vůbec mu přitom nedělá radost, že se jedna z těch skupin v korintském sboru hlásí přímo k němu. Pavlovi totiž nejde o vlastní slávu mezi křesťany. Jemu jde nejvíc o to, aby se do společenství bratrů a sester vrátila jednota v Kristu a láska Kristova.

III. NEJEDNOTA MEZI KŘESŤANY – TEHDY A TEĎ.

Pokročme: Co bylo podstatou sporů v korintském sboru? Zřejmě odlišnost duchovní praxe. A také různost teologických názorů. Korintský sbor tvořily různé skupiny věřících, které mezi sebou soupeřily. Tyto skupiny se hlásily k různým autoritám.

- ¹² *Myšlím tím to, že se mezi vámi říká: Já se hlásím k Pavlovi, já zase k Apollovi, já k Petrovi, já ke Kristu.*

Pro některé byl autoritou apoštol Pavel. Pro jiné Apollos. Pro další zase Petr. Možná kvůli jejich důrazům při vyučování a kázání. Možná proto, jakým způsobem dokázali tito jedinci zaujmout, strhnout na sebe pozornost – byť třeba nechtěně. Možná kvůli tomu, že se jednalo o všeobecně přijímané duchovní autority v církvi.

To se nezměnilo. Každému z nás vyhovuje jiný styl duchovní práce. Někteří lidé mají rádi energické kazatele, jiní zase tiché pastýře s pronikavým pohledem, otevřenýma ušima a laskavým slovem.

Někteří křesťané vyhledávají ty pastýře, kteří se dobře orientují v tomto světě a drží krok s dobou. Další zase utíkají k těm, kteří se drží na okraji, tak trochu mimo hlavní proud. Jednomu křesťanu vyhovují extroverti, druhému introverti a třetímu rozumově založení faráři, kteří za svůj život přečetli tuny důležitých knih. Čtvrtému zase vyhovují třeba faráři, schopní se okamžitě do druhého člověka vcítit.

To je zcela přirozené. A jsem rád, že tomu tak je: Že je v církvi taková pestrost. Že křesťané nejsou jednobarevní. Že nejsme všichni stejní. Že je každý z nás trochu jinak založený, má jiné důrazy v životě – a tedy i ve zbožnosti, v životě s Bohem. A proto jsem rád, že si každý může vybrat z toho širokého spektra kazatelů a pastýřů – kdo mu víc vyhovuje.

Ale problém nastává tehdy, když si začneme myslet, že to, co sedí nám, je to právě ořechové pro všechny ostatní. A kdo s námi nesouhlasí, ten musí z kola ven. Kdo nesouhlasí s naším pojetím víry, zbožnosti, s naším pohledem na život, na Boha, na církev, na Písmo, na svátosti..., toho budeme přehlížet. S tím se nebudeme kamarádit. Nebo dokonce takovým člověkem budeme skrytě pohrdat.

Možná jste si všimli, že ti poslední jmenovaní se hlásili přímo ke Kristu – na rozdíl od ostatních skupin. Říkali o sobě: *My máme vztah s Kristem a žádné další duchovní autority nepotřebujeme.* To je sice na jednu stranu docela sympatické. Evangelickým uším to může znít libozvučně. Ale pozor! I tuto skupinu Pavel kritizuje. Proč? Protože si zřejmě i oni mysleli, že snědli všechnu moudrost. A že jsou lepší křesťané než ti ostatní. I z tohoto přístupu je cítit namyšlenost a povýšenost.

Je také možné, že v korintském sboru byli lidé, kteří byli přímo pokřtěni některou ze zmíněných duchovních autorit. Tak se vytvořilo silné duchovní pouto mezi tím, kdo křtí a tím, kdo je pokřtěn. Proto Pavel říká:

- ¹⁴ *Děkuji Bohu, že jsem nikoho z vás nepokřtil kromě Krispa a Gaia; ¹⁵ tak nemůže nikdo říci, že jste byli pokřtěni v moje jméno.*

Korintští byli přece pokřtěni v Kristovo jméno. My všichni jsme byli pokřtěni ve jméno našeho jediného Pána a Zachránce, Ježíše Krista. Ano, mezi námi lidmi vznikají velmi silná pouta. Ta však nikdy nesmí znamenat víc než naše společné pouto s Kristem. A proto je nakonec úplně jedno, který Boží služebník na nás vyléval vodu, nebo nás nořil do řeky či do bazénu. Ať už křest proběhl jakýmkoli způsobem, ať už křest vedl kdokoli, všichni jsme byli duchovně ponořeni do Kristova jména. A tak je to správně. Protože nás z hříšného způsobu života nevytrhl žádný člověk. Nikdo z našich bratrů a sester nás nespasil. Nás všechny zachránil Pán Ježíš svou smrtí na kříži. A to nás všechny spojuje dohromady. Proto Pavel pokládá řečnické otázky, na které my všichni musíme sborově odpovédět krátkým a jasným: *Ne!*

- ¹³ *Je snad Kristus rozdělen?*

Ne!

- *Což byl Pavel za vás ukřižován?*

Ne!

- *Nebo jste byli pokřtěni ve jméno Pavlovo?*

Ne!

IV. USILUJME O JEDNOTU CÍRKVE KRISTOVY!

Milí bratři, milé sestry, všimněte si dobře, že apoštol nám nedává konkrétní rady, jakým způsobem máme mezi sebou obnovovat jednotu. Jakým způsobem se mají stmelit lidé v rámci sboru, mezi sbory a církvemi. Pavel ale nabízí východisko. Bod, od kterého se mohou všichni křesťané odrazit a zkusit vykročit na společnou cestu: Je to Kristusův kříž. Je to Pán Ježíš ukřižovaný.

- ¹⁸ *Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.*

Kdybychom se na ničem jiném neshodli, musíme se shodnout na tom, že nás Ježíš Kristus na kříži zachránil. Že nás uvedl na společnou cestu spasení. Že nám svou smrtí otevřel brány věčnosti, kde společně budeme žít na věky věků shromáždění kolem něj.

Možná jsem někoho z vás dnes nepřesvědčil, že rozdělení církve je špatné a hříšné. V tom případě vás prosím, abyste se ještě zamysleli nad touto otázkou: Bude Boží království rozparcelované? Budeme v nebi chválit Boha jako protestanté a katolíci a pravoslavní? Budou v Božím království od sebe odděleny skupinky charismatiků a tradičních věřících? Určitě ne! Jako v nebi nebude smrt, strach, pláč, nárek a vůbec žádný hřích – tak tam nebudou ani sváry mezi křesťany. Všichni budeme shromáždění kolem vítězného Beránka. V plné jednotě. Zakotveni v jeho lásce.

Pracujme tedy na tom, abychom směli prožívat jednotu v Kristu už tady a teď. Aby mezi námi vládl Boží pokoj. Abychom se vzájemně neponižovali, neuráželi, nehádali a nepomlouvali.

Abychom se jedni druhým omlouvali za to, co jsme jim v minulosti provedli. Žijme v lásce Kristově. V lásce, s kterou se Boží Syn ponížil a šel cestou sebezapření, cestou kříže – kvůli nám.

Bratři a sestry, modleme se za sebe navzájem. Přistupujme k sobě s pokorou. Tedy s vědomím, že já nevlastním celou Boží pravdu a sám zdaleka nejsem dokonalý služebník Pána Ježíše. S vědomím, že ty, které se odvažuji kritizovat, vlastně znám velmi málo. Nic moc o nich nevím. A že i oni mohou mít podíl na Boží pravdě. Že i oni žijí s Kristem, jsou dětmi Božími, a proto mými bratry a sestrami. Pěstujme v sobě touhu vzájemně se lépe poznávat. Obohacujme se navzájem svými odlišnými přístupy, názory, pohledy, myšlenkami a zbožnostmi. A žijme v naději. V naději, že nám Pán Ježíš Kristus dodá víc síly, trpělivosti a moudrosti, abychom úspěšně zápasili i s tímto hříchem: S nejednotou mezi křesťany.

Kéž nás Pán Ježíš povede svým Duchem! Kéž v jeho síle zdoláme ještě mnoho překážek na cestě k plné jednotě těla Kristova! Amen.